

er utvivlsomt, at kun Halvdelen er nødvendig for en omhyggelig Bestyrelse af dette Embede, har Udvalgets Flertal efter den Beregning, der er opstillet i Betænkningen, ment, at man paa Lønnen kunde spare i Alt 4,733 Kr. Jeg skal indskrænke mig hertil, indtil vi høre nærmere om dette Spørgsmaal. — Forslagene under Nr. 6 og 7 forbigaaar jeg, efter hvad jeg tidligere har sagt; ligeledes Forslaget under Nr. 8 til § 3 og fremdeles Forslaget under Nr. 9 til § 5, idet jeg bemærker, at Udvalget ikke har fundet Anledning til at fravige den Regel, vi i flere Aar have fulgt med Hensyn til Beregningen af de der opstillede kalkulatoriske Indtægtsposter. — Forslaget under Nr. 32 til § 8 turde ligeledes, i alt Fald foreløbig, være tilstræffelig begrundet i Betænkningen; om Mindretallets Forslag skal jeg ikke udtale mig, da det ærede Medlem formentlig selv vil tage Ordet først. — Svad angaar Forslaget under Nr. 35 til § 17, da kan jeg ligeledes forbigaa selve dette Ændringsforslag; men jeg skal her henvise til Betænkningens Nr. 67, hvorefter Udvalget har forhandlet om 10 Afstedigelser af Militære uden for de bestemte Regler for Aldersgrænsen, mellem 1ste Februar og 1ste August dette Aar. I denne Sag er man ikke kommen tilbunds, idet man henholder sig dels til de almindelige Grunde efter Pensionsloven og dels til dette meget Ubestemmelige: „Statstjenestens Lørv“. Det er bekendt, at der er givet Administrationen en overordentlig høj Grad af Bevillingsmyndigheds-Net ved de vedtagne Pensionslove. Dengang vi behandlede Lovene for Hæren og Søværnet, Forsvarslovene, indførte man Aldersgrænsen, hvorefter de Paagældende skulde vige, selv om de i Virkeligheden havde Come til at tjene længere, idet man derved mente at kunne fri Administrationen fra det mindre behagelige Overv efter Stjøn at skulle afstedige Folk, som selv mente endnu at kunne udfylde deres Overv, altsaa at kunne faae efter Administrationens Behov de fornødne Afstedigelser og dernæst ogsaa erhverve den fornødne Forfremmelse for Hær- og Søetaten; men man er ikke bleven staaende derved, man har med Hensyn til disse Afstedigelser villet have baade i Pose og Sæk. Først tager man Afstedigelserne efter Aldersgrænserne og den derved bevirkede Forfremmelse, og dernæst tager man saadanne Afstedigelser — en Laags Redaktion en masse havde jeg nær sagt, i alt Fald ere Afstedigelserne fte i en meget betydelig Grad —, at der i Løbet af et halvt Aar er fte ti Afstedigelser til et Pensionsbeløb af 25,000 Kr. Selv om man imidlertid har visse statsjenlige Hensyn, som anbefale et saadant Forehavende, turde det dog fra Bevillingsmyndighedens Side være korrekt at hævde, at, naar en Embedsmand tilstræffelig kan fyldestgjøre sin Gjerning, saa er Administrationen ikke, uagtet Pensionslovens Bestemmelse, berettiget til at afstedige ham for at

forfremme en anden; thi en saadan Grundsetning kunde, naar den tilmed blev overført paa de forskellige Civiltater, føre til høist betænkelige finantsielle Resultater. De statsjenlige Lørv, som man altsaa vil have opfyldt ved denne Art Afstedigelser, burde man, i Stedet for at benytte Pensionsloven, for saa vidt der ikke foreligger bestemte, antagelige, i Pensionsloven nævnte Grunde, have søgt tilfredsstillede paa anden Maade, for Exempel ved en midlertidig Suspension af en Uderbestemmelse for enkelte Personers Vedkommende, for saa vidt man har troet, at der gaves enkelte Personer, som skulde falde for Aldersgrænsen, men som burde beholdes af Hensyn til selve Militærtjenesten. Det er altsaa denne Bei, som Flertallet har ment, at man burde være gaaet, hvis man yderligere vilde paalægge Finanterne nogen Byrde i denne Retning. — Vi komme dernæst til Forslagene til § 24 under Nr. 129 — 38. Disse Forslag skal jeg ikke opholde mig ved, men henvise dels til selve Indstillingerne fra hele Udvalget og dels til Betænkningen. Skulde der siden fremkomme Udtalelser om disse Forslag, som foranledige mig til nærmere Forklaringer, da kunne disse komme siden. — I § 24 findes der et Par mindre Bemærkninger til enkelte Punkter, som jeg kun skal nævne; de angaa Udlaan af Livrente- og Forsørgelsesanstaltens Midler og en lille Post om Mønten. — Paa § 26 findes et Forslag fra Flertallets Side og et om samme Gjenstand fra Mindretallet, nemlig om Tillæg til Skolelærere. Flertallet opfatter Bestemmelserne, som nu findes i Finantslovsforslaget om Dyrtidsstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd, som rent midlertidige, idet det forudsætter en Forhandling om Embedsmændenes Antal, Arbejde og Lønning, hvorefter saadanne Bestemmelser vilde blive overflødige. Nu har man ment, at ligesom man her det ved Forslag, der findes paa Budgettet, har villet afhjælpe en ren midlertidig Trang, som man troede var tilfede, eller som man med Villighed maatte komme imøde, saaledes maatte det samme Hensyn gjøre sig gjældende, naar Talen var om midlertidigt at hjælpe paa den blandt Lærerne tilstedeværende Trang. Selv om deres Stilling er noget forskellig fra en stor Del af de Dvriges, saa er denne Forskjellighed forsvindende, set fra Bevillingsmyndighedens Synspunkt, idet jo, ligesom man midlertidigt maatte fastsætte det andet, fordi Lærerne ikke ere efter at komme overens om en Revision af Embedsforholdene og de dermed forbundne Lønningsforhold, saaledes ere Lærerne heller ikke efter at komme overens om Undervisningsforholdene og de dermed i Forhindelse staaende Lærerlønningsforhold. I denne midlertidige Tilstand har man altsaa troet midlertidigt at burde foreslaa, at man midlertidigt hjalp omtrent paa samme Maade, med andre Ord: har man sagt A med Hensyn til Dyrtidsstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd,